

Niciodată nu poți ști ce îți rezervă viitorul, sau ce se va întâmpla de acum într-o oră și cred că acesta este cu adevărat farmecul vieții : că pur și simplu se întâmplă, cu sau fără voia noastră. Un coșmar, dar și un vis totodată. Așa a fost și cazul pandemiei pe care o trăim în prezent.

Am reflectat la tot ceea ce trăim și m-am întrebat dacă virusul acesta și-a pus cumva amprenta asupra mea, asupra vieții mele. Răspunsul e, fără doar și poate, da. Mai întâi de toate, vara aceasta a fost altfel decât mi-o doream, decât mi-am imaginat-o la începutul anului. În proiecțiile noastre, în propriul nostru univers, viața are mereu un alt traseu. Cu toții suntem mai curajoși, mai buni, mai amuzanți, mai plini de noi înșine, gândindu-ne că lumea ne aparține, că oricând putem face fix ceea ce vrem. Însă realitatea este că ne temem să ne asumăm riscuri, să spunem „nu” atunci când simțim că ceva este în neregulă. Ne este frică să ne arătăm vulnerabilitățile, să ne expunem cicatricile trecutului. Nu suntem în stare să ne accepăm trecutul și să ne asumăm greșelile pe care le-am făcut. De ce?! Răspunsul este mai mult decât simplu: vrem în mod constant să arătăm că nimic nu ne afectează, că suntem imuni. De aceea, sper ca toată această nebunie pe care o traversăm să ne aducă mai aproape de noi înșine, de valorile noastre morale, să ne aducă acel strop de „uman” pe care, din păcate, am ales să îl lăsăm în urmă, undeva ascuns într-un cotlon al sufletului. Noi, oamenii, în fuga noastră pentru a nu fi răniți, ajungem să ne pierdem cu totul.

În ceea ce privește perioada de vacanță, am ales să o trăiesc deplin și m-am lăsat purtată de dorința de a face tot ceea ce îmi trece prin cap. Dacă am vrut să mă culc devreme, nu m-am gândit de două ori înainte. Dacă am vrut să stau afară pentru a privi stelele, exact acest lucru l-am făcut. Dacă am vrut să ascult muzică, să vorbesc până târziu în noapte cu persoanele dragi, să stau singură, să citesc, să râd, să plâng, să simt vorbele frumoase ale celor din jur, să îmbrățisez o persoană dragă, exact asta am făcut, fără să ezit. Dacă toată perioada pandemiei m-a învățat o lecție, aceasta constă în a nu mă mai gândi atât de mult la ceea ce îmi rezervă viitorul, ci doar la bucuria de a aprecia roadele prezentului. Am învățat și am înțeles că trebuie să îmi asum riscuri, să accept că poate voi eșua, dar sigur voi avea o experiență în plus la „dosarul” vieții. Nimic nu este cert până la capăt, așa că cel mai bine este să îți asumi tot ceea ce faci și să simți fără să crezi că simți prea mult sau prea puțin. Și am convingerea că cel mai pertinent lucru pe care mi-am îngăduit să îl simt vara aceasta a fost să fiu liberă. Mi-am îngăduit să fiu sensibilă, să râd, să plâng, să fac tot ceea ce până acum îmi era frică. M-am lăsat să iubesc și să fiu iubită, iar toate aceste lucruri mărunte au atras atât de multe lucruri frumoase. În sfârșit, mi-am dat voie să fiu eu, cea adevărată. Mai mult decât

atât, m-am redescoperit cu fiecare zâmbet dăruit și primit, cu fiecare îmbrățișare în care am simțit că nu sunt deloc singură pe acest pământ, că indiferent de provocările vieții, mereu va fi cineva acolo care să îmi arate că merit iubirea adevărată.

Cred că vara aceasta a fost cea mai frumoasă de până acum și cu toate că nu a fost deloc așa cum anticipasem, a fost de zece ori mai bună deoarece, așa cum am scris și la început, viața se întâmplă fără ca noi să ne dăm acordul. La un moment dat, am stat și m-am gândit că abia aștept să treacă perioada aceasta și să revină totul la normal, doar că în același timp, mi-am dat seama că în cazul în care virusul nu ar fi existat, atunci persoana care sunt astăzi nu ar mai fi fost. Probabil că acesta este cazul tuturor. Viața mea s-a complicat în mod considerabil vara aceasta, dar pe cât de mult se complică, pe atât de mult mă regăsesc pe mine.

Eu cred foarte mult în destin, în soartă, în faptul că lucrurile se întâmplă cu un motiv, și deși nu îmi place că există atât de multe restricții și că nimic nu mai este ca înainte, nu am cum să regret ceea ce s-a întâmplat de-a lungul ultimelor luni. Nu am cum să regret persoanele minunate pe care le-am cunoscut, nu am cum să regret fluturii iubirii pe care i-am simțit vara acesta. Cred cu tărie că tot ceea ce trăim acum ne face să fim mai aproape de acel „ceva” lăsat sau menit pentru noi. Sper că în perioada aceasta ne-am dat seama cu toții de câte ceva esențial devenirii noastre. Poate că ne-am dat seama că nu trebuie să amânăm nimic pentru mai încolo, sau poate ne-am dat seama că fericirea nu constă în vacanțe, în vară, în tot felul de lucruri fără profunzime, ci tocmai opusul. Fericirea se află în noi și în persoanele din jurul nostru, care ne demonstrează că nu ai nevoie de multe ca să fii fericit, ai nevoie doar de cine îți trebuie.

Vara aceasta a fost o revelație pentru mine, în ciuda tuturor circumstanțelor conturate. Mi-a fost prilej de descoperire în plan personal. Mi-am dat seama de esența sufletului meu. Nu știu ce făceam înainte să mă cunosc cu adevărat, dar știu că de acum trăiesc plenar fiecare clipă și mă simt capabilă de absolut orice.

Viața nu este despre ceea ce vrem noi să fie, ci despre ceea ce se întâmplă în timpul în care noi decidem cum să acționăm.

Prin urmare, cel mai bine ar fi să trăim conștient, frumos și armonios, pentru că oricât am trăi sub amenințarea unui scenariu sumbru, trebuie să luăm în calcul și varianta unui „totul va fi bine”.

Jiglău Cristina, 17 ani

Clasa a XI-a F

Colegiul Național „*Vasile Alecsandri*” Galați

Profesor coordonator: Botezatu Oana-Nica